

Til § 20.

Kirkeministeriet.

86

Kirkeministeriet. København, den 14. februar 1950.

Journ. nr. 2 D. 578.

Så længe den nuværende lønnings- og pensionsordning for folkekirkens præster har været gældende, er der ifølge bevillingspraksis taget vidtgående hensyn til den tjeneste, som præster har udøvet indenfor frie kirkelige virksomheder, der arbejder i tilknytning til folkekirken, herunder også de grundtvigske valg- og frimenigheder, dels således at tjenestetiden i det frie kirkelige arbejde er regnet præsterne helt eller delvis til gode ved beregningen af deres pensionsalder indenfor folkekirken, dels således at der er tilstået dem pensionsret, selvom de ved overgangen til tjeneste i embede i folkekirken var nået en sådan alder, at de ellers ifølge de gældende regler ville være afskåret fra pension. Endvidere er der ydet understøttelse af statskassen til præster, der måtte opgive deres arbejde i en fri kirkelig virksomhed på grund af alder eller sygdom, eller til sådanne præsters enker, såfremt den institution, under hvilken de var ansat, var ude af stand til eller vanskeligt kunne magte at yde en passende pension. Dette sidste gælder i særlig grad valgmenighedspræster og frimenighedspræster.

Den nødvendige hjemmel er hidtil i hvert enkelt tilfælde søgt tilvejebragt ved tekstanmærkning til finanslov eller tillægsbevillingslov eller for understøttelsernes vedkommende ved bevilling under § 20 I. C. 2. Det midlertidige beløb. Man henviser i så henseende til bemærkningerne til den række forslag, der hvert år har været stillet i så henseende, efter at forslagene forud var tiltrådt af lønningsrådet og finansministeriet.

Denne praksis har været i god overensstemmelse med præstelønningslovens bestemmelser, som dels giver hjemmel til, at der ved fastsættelse af tjenestealder for en præst i folkekirken tages hensyn til tidligere virksomhed indenfor frie kirkelige institutioner, og dels giver adgang til at medregne tidligere tjenestetid ved beregningen af lønning og pension for en præst, der efter at være afskediget genansættes, ikke blot hvor hans udtræden af tjenesten er sket på grund af sygdom eller anden ham utilregnelig årsag, men også i tilfælde, hvor hans udtræden af tjenesten skete for at overgå til en stilling, der efter fornævnte regel kan tages i betragtning ved beregningen af hans tjenestealder.

Såvel disse bestemmelser som den anførte praksis må ses som udtryk for den opfattelse, at det frie kirkelige arbejde i vidt omfang må betragtes som et nødvendigt supplement til det arbejde, der udføres indenfor folkekirken, nemlig på områder, som man ikke har kunnet tage op indenfor folkekirken, eller hvor arbejdet efter forholdene bedre har kunnet udføres udenfor de embedsmæssige rammer.

Som et udtryk for disse synspunkter kan man yderligere henviser til, at arbejdet indenfor de pågældende institutioner også på anden måde end anført i et vist omfang har fået offentlig anerkendelse dels gennem direkte statsstøtte ved bevilling på finansloven til det pågældende arbejde og dels gennem kongelig stadfæstelse af valgmenighedspræster, jfr. valgmenighedsloven af 15. maj 1903, og sømandspræster, anerkendelse af danske præster i udlandet som legationspræster, tilladelse til optagelse af kollekter m. m.